Р Е Ш Е Н И Е
№ 45595

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева
ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10359** по описа за **2026** година докладвано от съдия Цветелина Гоцова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на К. Д. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. И. К. от Софийска адвокатска колегия, срещу Решение № 2756 от 18.07.2026 г., постановено по АНД № 20251110204902/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав.
С обжалваното съдебно решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 25-4332-003055 от 25.02.2025 г., издадено от Началник сектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР), с което на К. Д. С., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и чл. 53 от ЗАНН, са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 700,00 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 3 (три) месеца, за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.
В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Касаторът поддържа, че районният съд е постановил акта си при незаконосъобразно разместване на доказателствената тежест чрез придаване на предварително определена доказателствена сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП; че липсва самостоятелен и задълбочен доказателствен анализ; че по делото не са

доказани наличието, видимостта, позиционирането и пространственото действие на пътен знак В26 към часа на измерването; че е извършена непълна проверка на изискванията по Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.; че субективната страна на деянието е мотивирана декларативно и бланкетно при неприложимост на института на вината за формални нарушения; както и че районният съд не е дал пълен и конкретен отговор на първоначално наведените възражения срещу редовността на АУАН и НП. По тези съображения моли касационния съд да постанови решение, с което да отмени изцяло решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление, като претендира присъждане на сторените по делото разноски за двете съдебни инстанции.
Ответникът по касационната жалба – Началник сектор ОПП в СДВР редовно уведомен, в писмен отговор оспорва касационната жалба като неоснователна и моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.
Административен съд София – град, XIV касационен състав, като прецени наведените касационни основания и доводите на страните, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:
Касационната жалба е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна с активна процесуална легитимация и правен интерес от обжалването, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
От фактическа страна първоинстанционният съд е установил, че на 26.11.2024 г. около 19:47 часа в [населено място], по [улица]при № 116, с посока на движение от [улица]към [улица], К. Д. С. е управлявал личния си лек автомобил марка „А.“, модел „ТТ“, с регистрационен номер СТ 0537 ВН, със скорост на движение 133 км/ч. (след приспаднат толеранс от -3% от измерената от уреда скорост 138 км/ч.) при максимално разрешена скорост за пътен участък в населено място от 80 км/ч., въведена с пътен знак В26. Движението и скоростта на автомобила са фиксирани и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство и система за контрол на скоростта Cordon M2 с фабричен № MD1192, записваща дата, час, скорост, географски координати и регистрационен номер на МПС.
За посоченото нарушение е била образувана административнонаказателна преписка рег. № СПУКС-3-1644-34018/2024 г. по описа на ОПП – СДВР. На 10.02.2025 г. от К. Д. С. е депозирана писмена декларация по реда на чл. 188 от ЗДвП, с която същият собственоръчно е декларирал, че на 26.11.2024 г. в 19:47 ч. лично е управлявал посочения лек автомобил. Въз основа на преписката и декларацията, на 10.02.2025 г. младши автоконтрольор М. Б. П. е съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АД бл. № 0619683 в присъствието на свидетели и нарушителя, който го е подписал без писмени възражения. В законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения, след което на 25.02.2025 г. е издадено процесното Наказателно постановление № 25-4332-003055 от Началник сектор в ОПП – СДВР.
Въз основа на събраните гласни доказателства (чрез разпит на актосъставителя М. П.), писмени доказателства (протокол за използване на АТСС, протокол от проверка на уреда на БИМ, разпечатка от регистъра на БИМ, заповедни актове за компетентност, декларация по чл. 188 ЗДвП) и веществени доказателствени средства по чл. 189, ал. 15 ЗДвП (снимков материал от заснетото нарушение и снимка на разположението на уреда), районният съд е приел за доказано

осъществяването на административното нарушение от обективна и субективна страна, правилността на правната квалификация и липсата на основания за приложението на чл. 28 от ЗАНН.
Настоящият касационен състав намира правните изводи на въззивния съд за законосъобразни, обосновани и съответстващи на материалния закон и събрания по делото доказателствен материал.
Неоснователно е възражението на касатора, че районният съд е решил спора при недопустимо разместване на доказателствената тежест. Действително, в мотивите на обжалвания акт първоинстанционният съд е цитирал разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, приемайки, че редовно съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното. Независимо от непрецизната теоретична формулировка в мотивите на СРС обаче, съдебният акт не почива на презюмиране на факти, а на пряк, задълбочен и самостоятелен анализ на първичните преки доказателства по делото. Районният съд е установил фактите въз основа на обективните технически данни от заснемането по чл. 189, ал. 15 ЗДвП, техническата документация за годност на уреда, редовно попълнения протокол по Наредба № 8121з-532 и саморъчно попълнената декларация по чл. 188 ЗДвП. Доколкото крайният правен извод за съставомерност е изведен от реално събраните в процеса преки доказателства, цитираното съждение на районния съд не е повлияло върху правилното формиране на вътрешното му убеждение и не съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, налагащо отмяна на съдебния акт.
Не са допуснати твърдените съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП. Компетентността на актосъставителя младши автоконтрольор М. П. и на наказващия орган главен инспектор Д. Д. е надлежно удостоверена по делото със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, ведно с приложените индивидуални кадрови заповеди за заеманите длъжности. АУАН и НП съдържат всички реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Доводите относно нечетливост на екземпляра на АУАН са правилно отхвърлени от първата инстанция въз основа на служебно приобщения оригинален формуляр на акта и показанията на свидетеля П., изясняващи технологичния отпечатък от индигото на втората страница, който не засяга яснотата и валидността на констатациите.
Напълно неоснователни са касационните доводи за недоказаност на въведеното ограничение на скоростта от 80 км/ч. и пространствения обхват на действие на пътен знак В26. Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП общото законово ограничение за движение в населено място за МПС от категория „В“ е 50 км/ч., а по силата на ал. 2, когато стойността на скоростта е различна от тази по ал. 1, тя се сигнализира с пътен знак. В случая, противно на твърденията в касационната жалба, по административната преписка е приложен изискуемият Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 43385-93670 / 27.01.2024 г. (с дата на използване 26.11.2024 г.), съставен по утвърдения образец съгласно Приложение № 1 към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532. В протокола обслужващият полицейски служител надлежно е отразил всички нормативно изискуеми реквизити: място на контрол – [населено място], [улица]до № 116; посока на движение – от [улица]към [улица]; режим на измерване – „С“ (стационарен, на триножник до пътното платно); посока на задействане – „П“ (приближаващ); наличие на въведено със знак ограничение – отбелязано „ДА“ с посочване на пътен знак В26 (80 км/ч); и разстояние от знака до техническото средство – 350 метра. В протокола е отбелязано изрично и обстоятелството, че пътните знаци са проверени преди и след измерването.
В изпълнение на чл. 10, ал. 1 във връзка с Приложение № 1 към Наредба № 8121з-532, към преписката е приложена дигитална снимка за временно разполагане на техническото средство (на

л. 35 от делото), заснета непосредствено преди началото на контрола на 26.11.2024 г. в 19:10:51 ч. Този фотокадър обективира позицията на системата Cordon M2 и пътната среда в контролирания участък ведно с наличния пътен знак В26. Отделно от това, фотоснимките на самото нарушение съдържат автоматично генерирани GPS координати (N42.642558, E23.403810), които локализират измерването срещу № 116 по булеварда. От съпоставката между тези писмени и веществени доказателства се налага категоричният извод, че измерването на скоростта е осъществено след пътния знак, т.е. след навлизане на моторното превозно средство в зоната на действие на ограничението, с което стриктно е спазено императивното изискване на чл. 8 от Наредба № 8121з-532.

Правилно районният съд е приел и неприложимост на института на маловажния случай по чл. 28 от ЗАНН (§ 6, т. 32 от ДР на ЗДвП). Извършеното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от този вид; напротив, установеното драстично превишаване на допустимата скорост с 53 км/ч. в урбанизирана територия на натоварен булевард създава изключително висока потенциална опасност за настъпване на тежки пътнотранспортни произшествия и засяга основни обществени отношения, свързани с безопасността на транспорта и опазването на живота и здравето на гражданите.

Наложените административни наказания са определени в абсолютно фиксирания законов размер по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, поради което административнонаказващият орган и съдът не разполагат с правомощие за тяхната редукция.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно по смисъла на чл. 218 от АПК, постановено при точно прилагане на материалния и процесуалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

По разноските:

С оглед изхода на спора, и съобразно разпоредбите на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, чл. 27 е от Наредбата за правната помощ, касаторът дължи на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 66,47 евро .

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2756 от 18.07.2026 г., постановено по АНД № 20251110204902/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав.

ОСЪЖДА К. Д. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер 66,47 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение в касационното производство.]

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: